

[Aksel Larsen.]

skellige Taler af Ingeniør Højgaard, af Landboforeningernes Formand, Landstingsmand Hauch, og andre, hvoraf det tydeligt fremgaar, at det, man under eet betegner som Reaktion herhjemme, Storagrarer, Industri Kapitalister, Højfinansens forskellige Forbundsfæller, opstiller et økonomisk Program for en yderligere Flaaning af den arbejdende Befolkning, og at de er parate til at anvende meget stærke Midler for at sikre det gennemført. Hele den økonomiske Reaktion, der ønsker den hidtidige Krisepolitikens Linie fortsat, men forværret, støtter sig i høj Grad politisk paa Forbindelser sydfra, og der gaar jo ikke en Dag, hvor man ikke paa det kulturelle Omraade ligefrem haaner Rigsdagsflertallet og Regeringen op i det aabne Ansigt.

Jeg nævner i denne Forbindelse saadan en Institution som Statsradiofonien. Man skal lede længe i Programmet, før man overhovedet finder et Foredrag, der med blot nogenlunde Ret kan betegnes som frisindet, og hvis en socialdemokratisk Minister gaar hen og holder et yderst uskyldigt Foredrag, som ganske svagt skulde udtrykke hans Partis Program, saa melder Dagspressen sig straks, sekunderet af de saakaldte upolitiske Lytterforeninger, med en rasende Protest mod enhver Form for politiske Udsendelser. Der er ikke noget i Vejen for, at en Tale af Ingeniør Højgaard, der ikke alene krævede Oprustning og Samlingsregering, men var en økonomisk saa reaktionær Tale som vel overhovedet muligt, bliver transmitteret af den danske Statsradiofoni, medens den efterfølgende Diskussion ikke kan komme igennem Mikrofonen, og i den Anledning er der ingen, der protesterer. Paa samme Maade er det med Transmissionen af L. S.-Stævnet paa Skamlingsbanken. Der var ikke Spor i Vejen for, at det kunde transmitteres. De upolitiske Lytterforeninger meldte sig ikke med Kritik, „Nationaltidende“ og „Jyllandsposten“ havde ingenting imod det, men den omtalte Tale af Handelsministeren rykkede man frem imod.

Naar det staa saaledes til i en Statsinstitution, hvor en Række indflydelsesrige Socialdemokrater sidder i Ledelsen, og som dog vel som øverste Overherre i Administrationen maa have den socialdemokratiske Minister for offentlige Arbejder, saa kan man fatte, hvordan Forholdene er paa andre kulturelle Omraader, der ikke i den Grad skulde være sikret for Demokratiet.

Jeg vil ikke undlade ved denne Lejlighed at fremdrage et bestemt Forhold ved-

rørende den samme Statsradiofoni. Dengang man havde den offentlige Diskussion om Hjælpen til de spanske Børn, en Diskussion foranlediget af det ærede Medlem Hr. Victor Pürschels ufatteligt raa og hjerteløse Artikel i „Nationaltidende“, fik det ærede Medlem udsendt en Erklæring gennem Statsradiofonien med et aabent Angreb paa „Arbejderbladet“. Denne Erklæring blev motiveret med, at det ærede Medlem var blevet angrebet i Radiofonien, hvilket ikke er Tilfældet, da hans Navn ikke var nævnt; men med Henviisning til, at det ærede Medlem følte sig angrebet, indrømmede Statsradiofonien ham Ret til i Statsradiofoniens Udsendelse at rette et Angreb paa „Arbejderbladet“, som man derpaa nægtede Ret til at svare med Henviisning til det ærede Medlem Hr. Victor Pürschels formentlige Ret. Jeg har skriftligt henledt Ministerens Opmærksomhed paa denne Sag. Jeg benytter Lejligheden til at nævne den ogsaa her, fordi jeg ønsker fastslaaet, at den Slags Optræden fra Statsradiofoniens Side er en fuldkommen Utilbørlighed.

Maa jeg i øvrigt sige, at hele den Aand, der behersker den offentlige Debat, der behersker Pressen, idet man maa tage i Betragtning, at Pressen for største Parten er kapitalistisk, har vi set Udslagene af gennem det Terrorherredømme, som forskellige yderliggaaende mere eller mindre nazistiske Organisationer har forsøgt at etablere her i København, og som er kulmineret i Bombeattentatet paa Forsvarsministerens Hus. Jeg kan ikke lade være med i denne Forbindelse at rette et Spørgsmaal til Landets ansvarlige Justitsminister. Jeg erindrer uhyre vel, hvor geskæftigt Politiet var for nogle Aar siden, da man forsøgte at holde os nede ved Hjælp af Indgreb fra Myndighedernes og Politiets Side, Indgreb, som vi selv ikke kunde betragte som andet end Overgreb, i hvor høj Grad man var paa Stikkerne ved hver eneste Lejlighed, hvor der var Mulighed for at faa Kniplerne i Funktion mod Kommunisterne. Nu ser vi, at der hver anden Dag foretages en eller anden Terrorhandling, Rudeknusning, Bombeattentat, Ildpaasættelse og lignende af to Dusin saakaldte Nazister her i København, og Politiet udviser en Lammefromhed og Passivitet, som er mere end forbløffende.

Hvis Forholdet er det, at Justitsministeren savner den fornødne Evne eller Vilje til at bringe Orden i disse Forhold, til at faa sit Politi til at optræde nogenlunde energisk over for aabenlyse Lovbrydere, over for Folk, der ikke med Skygge af Ret